

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ἔτσι ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτ' Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἔτσι φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιοι τὸν παρῶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου τρίτη καὶ δεκάτη
καὶ Κυδερνῆται νέοι καὶ βαρβάτοι.

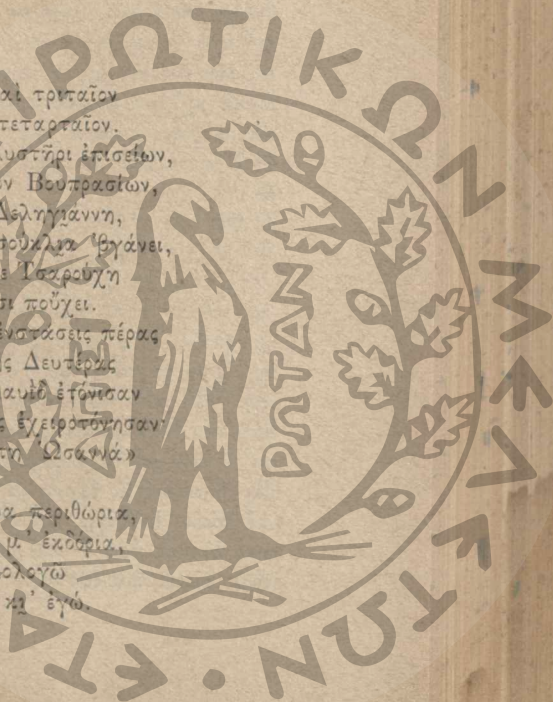
Τρακόσα κι' ἐννενῆντα ἔνα
καὶ μούτσουνα κατεδασμένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Καὶ πᾶσαν ἐπεκύρωσαν τῶν ἐκλογῶν πληθώραν
μὴ εὐσεῖς ἀντιστάσεις εἰς μίαν μόνην ὥραν,
τῶν δὲ Πατρῶν τὴν ἐκλογὴν ὠμίλησαν ὀλίγοι
καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Ἀχιλλεὺς 'στὴν πτέρναν του ἐπλήγη,
ὁ δὲ τοῦ Ἀργεὺς Βουλευτῆς μὲ τὴν φωνὴν τραχεῖαν
ἐκτίθησε τῆς ἐκλογῆς ἀκύρωσιν ταχεῖαν,
ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πλάνης καὶ τοῦ δόλου
καὶ οὐδὲ σωστὴ ἀρίθμησης δὲν ἔγινε καθόλου,
καὶ ἄρα 'ἔνα μέτρημα, ὅπου καὶ σὺ δὲν κάνεις,
ἐπὶ ἐγὼ κι' ὁ Παῦλος ὁ δὲ καὶ τρεῖς ὁ μαστρο-Γιάννης
καὶ ὁ μαστρο-Κώστας τέσσαρες καὶ οὕτω καθεξῆς,
καὶ γέλως εἰς τὴν αἴθουσαν ἀντήχησεν ὀξύς,
καὶ ἐγέλασε, βρὲ Περικλῆ, κι' ὁ μπέης μὲ τὸ φέσι
καὶ ἀμέσως ἡ ἀρίθμησης ἐκόπη μὲς 'στὴ μέση.
Καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Χοιδᾶς, γνωστός καὶ οὗτος ἦρως,
ἐκτύπησε μὲ δύναμιν τῆς ἐκλογῆς τὸ κύρος
καὶ τὰς ἐνστάσεις ἔκαμε κι' αὐτὸς τὰς τελευταίας
καὶ εἶπε κι' αὐτὸ ν' ἀκυρωθῇ τὸ τμήμα τῆς Τριταίας,

ἀλλ' ὅμως ἐπεκύρωσαν πρωταῖον καὶ τριταῖον
καὶ πυρετόν ὁ Ἀχιλλεὺς ἡσθάνθη τεταρταῖον.
Μὰ κι' ὁ γιατρὸς Παυλόπουλος, κλυστήρι ἐπίσειων,
δι' ἐπεμβάσεις ἐσκούζε 'στὸν Δῆμον Βουπρασίων,
κι' ἐκεῖνος ποῦ ἐθάπτισε Γεγὲ τὸν Δελιγιάννη,
ὁ Κρεστενίτης δηλαδὴ, ποῦ παρατσούκλι 'βγάνει,
καὶ τὸν Ἡλείον Βουλευτὴν ὠνόμασε Τσαρούχη
γιατὶ μὲ τοῦτο τὸνομα ἔχει τὴν θέσι ποῦχει.
Καὶ τέλος πάντων ἔδωσαν εἰς τὰς ἐνστάσεις πέρας
κι' ἀμέσως τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς Δευτέρας
τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ ψαλμοὺς Δαυὶδ ἐτόνισαν
καὶ τὸν Βουδούρη Προέδρον Βουλῆς ἐγεροτόνησαν
ἐνῷ δ' οἱ πάντες ἔκραζαν «Τοῖκουπὴ Ὠσανιὰ»
ἐννέα ψηφοδέλτια εὐρέθησαν πρὸς τὴν
κι' ἐπτά ἐκ τούτων κυανὰ μὲ ἀσπρὰ περιθώρια,
ὅπου πολὺ, βρὲ Περικλῆ, ὠμοιάζαν μὲ ἐκδόρια,
καὶ ἄρχισα μὲ προσοχὴν νὰ τὰ ψιλοκαγῶ
κι' ὅλοι μαζί ἐγέλασαν κι' ἐγέλασα καὶ ἐγὼ.

Βουδούρης δὲ ὁ Πρόεδρος σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
παρέλαβε τὸν κώδωνα ἐκ μέρους τοῦ Ἀργύρη,
κατέβη δὲ ὁ Κανταρτζῆς ἀπὸ τὸ βῆμα κλαίων
καὶ οὕτω πῶς ἤσυχασε κι' ὁ Μεσσηνέζης πλέον.
Κι' εἶπεν ὁ νέος Πρόεδρος μὲ βλέμμα φλογεθόλον
πῶς θὰ μαζέψῃ τὰ λαυριὰ τῶν ἐγκαθέτων ὄλων,
πῶς τέλος πάντων ἐφθασεν ἐκεῖνος ὁ καιρός,
ὅπου θ' ἀπαγορεύεται ὁ βῆχας αὐστηρῶς,
κι' ὅποιος στὰ πάλλα γκούχ καὶ γκούχ θ' ἀρχίζῃ ἔα-
[φινικά

θὰ στέλλεται 'στὸ σπῆτι του νὰ πιῇ μαλακτικά.
Τὴν δὲ προΐαν, Περικλῆ, τῆς Τρίτης ἐσπευσμένως
κι' ὁ πρὶν Ἐθνάρχης ἐφθασε καραβοτσακισμένος,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κατεσταυροκοπεῖτο
καὶ εἰς ἄγλαν ἐκστασιν ἐφάνετο πῶς ἦτο
κι' ὡς ὁ Τελώνης ἔτυπτε τὰ λάσια του στῆθη
καὶ τέλος πάντων ἔδωσε τὸν ὄρκον τὸν συνήθη,
κι' ὅλοι μαζὶ ἐδάκρυσαν κι' ἐδάκρυστα κι' ἐγὼ
κι' ὀλίγου δεῖν εἰς χεῖμαρρον δακρύων νὰ πνιγῶ.
Κι' ἤκουοντο τριγύρω του τῶν νικητῶν οἱ γδοῦποι
κι' ἐκύτταξε 'στὴ θέσι του τὸν Γιάννη τὸν Τρικούπη,
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν ἔμφορεσε ν' ἀνθέξῃ
κι' ἀμέσως λάσπη τόκοψε χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.
Μόλις δ' ἐκεῖνος ἐφυγε μετὰ τοῦ τρίτου Ράλλη
ἐβγήκαν νέοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι ἄλλοι,
Παπαγεῖλας καὶ Ζέγγελης καὶ Κόκκος ὁ πολὺς
κι' ὁ Ἐμπειρικός μετ' αὐτῶν, δεινὸς μουστακαλῆς,
κι' ἐπιτροπῶν ἐπιτροπαὶ καὶ τᾶλλα τὰ συνήθη
κι' εὐθύς ἡ συνεδρίασις ἐκείνη διελύθη.
Ἰδὼν δ' ὁ Κωνσταντόπουλος πῶς τελειοῦν ὅλα
καὶ πῶς τινάζει σήμερον ἡ αὖριον τὰ κῶλα,
ἵνα ὁ νόμος πληρωθῇ ἐφώνησε «πεινῶ,»
κι' εἰς γεῦμα τὸν ἐκάλεσε ὁ Βασιλεὺς τρανὸς,
κι' ὁ νέος Πίτ μὲ τοὺς λοιποὺς ἐπῆγε 'στὸ Τραπεζί
καὶ κλάσας ἄρτον μαλακὸν χωρὶς τὸν Δεῖμῆζι,
λάβετε φάγετ' ἐξ αὐτοῦ, 'στοὺς ἄλλους εἶπε κλαίων,
διότι δὲν θὰ φάγωμεν τοιοῦτον ἄρτον πλέον.
Καὶ χύσας οἶνον ἐκραξε πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ Στέμματος :
«πίετε πάντες ἐξ αὐτοῦ τοῦ σωτηρίου αἵματος...
τοιοῦτον νέκταρ πάντοτε ἀμβρόσιον ἐδίψων,
πλὴν ρετσίνατο 'στὸ ἐξῆς θὰ πίνωμεν μὲ γύψον.»
Κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπήντησε μὲ κύπελλον εἰς χεῖρας :
«εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ τοῦ Θεοῦ τοὺς σωτήρας,
κι' εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐκλογῶν μετὰ χαρὰς μανθάνω
ὅτι γαμποῖ μου 'βγήκατε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἐγὼ χωρὶς τὴν νέαν μου συγγένειαν νὰ ξέρω
εἰς τὴν Δανίαν ἐφυγα τὴν προῖκα νὰ σὰς φέρω,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἐπαισθητῶς ὑψώθη κάθε λίρα
καὶ μὲ τοὺς γάμους τοὺς χρυσοὺς δὲν ἔμεινε μπακίρα.»
Π. Στάσου, μωρέ, καὶ μιὰ στιγμὴ...
Φ.

Νὰ τελειώσω πρέπει.
Π. Θὰ φῆς στηλιάρι, γαιδάρε, νὰ βαλῆς καὶ 'στὴν τσέπη.
Φ. Ἀφοῦ ὁ λόγος εἰς πολλὰ ζητήματα ἐστράφη
'στὸ τέλος τοὺς 'σεβήρισαν καὶ τὸ σικτιρ πιλάφι,
κι' εὐθύς ὁ Πίτ, βρὲ Περικλῆ, κατέβασε ταῦτιά του
κι' ἐπῆγε 'στὸ γραφεῖο του νὰ πάρῃ τὰ χαρτιά του,
κι' ὅταν τὰ τόσα του χαρτιά ἐμάζευ' ἐκεῖ πέρα
τοῦ ἤλθε τότε κατὰ νοῦν ἡ Καθαρὴ Δευτέρα,
ποῦ τὸν Καλλίνσκη ἔστειλαν νὰ 'βρῇ τὸν Στράτηλάτη
κι' ὁ Πίτ μὲ τὰ κοψίματα ἐπῆγε 'στὸ Παλάτι.
Κι' ὁ Δεῖμῆζης ἐσχίσε κι' ἐκεῖνος — ὦμίνα ! —
τὰ τόσα Ἰσοζύγια ποῦ εἶχε καμωμένα,
καὶ ἤλπιζε πῶς θ' αὐξήθῃ τοῦ κράτους κάθε πόρος,
ἀλλ' ὅμως τὸν ἐμαύρισε ἀλύπητα ὁ Πόρος,

κι' ἀνάπνρον καὶ ἄπρον κακαὶ τὸν ἦραν ὦρσι
κι' ὡς ὁ Κικέρων ἐκφωνεῖ αὐτὴν τέμπορα, ὦ Πόρε.
Καθένας τοῦ γραφεῖο του κυττάζει τὸ ταβάνι
καὶ πηλαλεῖ 'στὸ σπῆτι του ν' ἀρχίσῃ νάνι νάνι,
κι' ἐγὼ τοὺς εὐχομαι ἐλαφρόν καὶ νήδυμον τὸ ὕπνον...
θυμάσαι ὅμως, Περικλῆ, τὸν μουσικὸν τὸν δειπνον,
ποῦ ἔλεγε πρὸς τὸν Χριστὸν καθεὶς Ἰσκαριώτης :
«μὴ πῶς ἐγὼ, Διδάσκαλε, θὰ εἶμαι ὁ προδότης ;»
Π. Βεβαίως...
Φ.

Ἔτσι σήμερα κυττάξεις κάθε χάχα
τὸν Λόρδο νὰ συγγορωτᾷ μὲ τῆς ματιχῆς μονάχα :
«μὴ πῶς κι' ἐγὼ 'στῶν Ὑπουργῶν ἐγράφην τὸ βιβλίον
καὶ θὰ βουτήσω 'στῆς Ἀρχῆς τὸ ποθητὸν τρυβλίον ;»
Ὁ δὲ Μυλλόρδος δέχεται μεγάλως ἐπισκέψεις
κι' ἄκουσε κἄτι νὰ σοῦ 'πῶ ποῦ δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς ;
ὁ Κοραμάντζος, Περικλῆ, πιστὸς τοῦ Δεληγιάννη,
ἐπίσημον ἐπίσκεψιν ἐπῆγε νὰ τοῦ κἀνῃ,
ἀλλὰ κι' ὁ Τσελεπίταρης ὁ πρὶν σημαιοφόρος
τὸ τοῦ Μυλλόρδου εἰδῶλον λατρεῖτε παραφόρως,
καὶ τίποτα παράξενον κι' ὁ Θεωρῆς ἀκόμα
μὲ τοῦ Μυλλόρδου νὰ ταχθῇ τὸ βασιλεῦον κόμμα
καὶ νὰ τοῦ 'πῇ, «Μυλλόρδε μου, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
ἐσὺ Ἐθνάρχης ἔγινες καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' εὐδόκησε νὰ μὰς καλοῦν Ἐθνάρχας — ὦμί ! —
ἐσένα πρῶτον νοῦμερο καὶ δεῦτερον ἐμέ.
Π. — Ἀλλὰ εὐδόκησε καὶ σὺ, τῶν σκουπιδιῶν τὸ σάρμα,
αὐτοστιγμὴν τὴν ράχη σου νὰ στρώσης γιὰ μπαγλαμάρι.

Μὲ ἤχον ὀρχήγορον κι' ἄργον τραγουῦδρα νέων Ὑπουργῶν.

Α'

Χαῖρε, κύριε Δραγούμη καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα,
πολυμήχανε τῶντι καὶ σωστὴ ἀνεμοδοῦρα,
ὦ Δραγούμη τῆς Ἀθήνας, ὦ Δραγούμη τῶν Μεγαρῶν,
ποῦ 'στὸν σβέρο μας σὲ βάζει ὁ Τρικούπης ἄρον ἄρον,
γεῖάσου, Στέφο, γεῖά σου, κόντε, μονομάχε, διπλωμάτη
ὅπου μπαίνεις κάθε τόσο μὲς 'στῶν Πρέσβων τὸ μάτι.

Ὡ κορμὶ κυπαρισσένιο, κορδωμένον πάλι ζῦπνα...
σὲ προσμένουν ἐπισκέψεις, σουαρέδες, μπάλσι, δειπνα.
Πρέσβυς μπαίνει, Πρέσβυς βγαίνει, Πρέσβυς στέκει καὶ βροντᾷ...
νὰ κατὰχρυσαι σπαλιέταις, νὰ μινίστρων τρικαντά...
κι' ἀπὸ τρίποδος τοὺς κρίνεις μὲ τὸν νοῦν σου τὸν σοφόν
καὶ τὰς σκέψεις των μαντεύεις σὰν Πυθία τῶν Δελφῶν.

Γεῖά σου, Στέφο, γεῖά σου, κόντε, πούχεις γρόσα κι' ἐξοδεῖς...
καὶ γιὰ τοῦτο τοὺς μινίστρος τοὺς γελᾷς καὶ κοροϊδεῖς...
Κι' ἂν πηγαίνουν 'στὰ χαμένα τὰ μεγάλα σου χαρτιά
κι' ἂν τῆς νόταις σου οἱ Πρέσβεις δὲν φοβοῦνται οἱ κορμῆς,
μὰ μὲ γεύματα μονάχα τοὺς τραβᾷς ἀπὸ ταῦτά,
καὶ τοὺς κἀνεις νὰ χορεύουν μ' ἕνα πόδι 'στὸ ταψί.

Γιατί πάλιν ὁ Δραγούμης ἐξεφύτρωσε 'στὴ μέση ;
γιατί πάλι 'στὸν Δραγούμη ὁ Τρικούπης δίνει θέσι ;
ἐπειδὴ 'στὸ μάγουλό του ἔχει τάχα μιὰ σπαθιά ;
ἔτσι λένε ὅσοι τώρα ἐπληρώθησαν βαθεῖα...
πλὴν ἐγὼ τὰ πεινά μου κι' εἰς αὐτὸν κι' ἐκεῖνον στρέφω
κι' ἐμπροστά σου γονατίζω, Ἐξοχώτατέ μου Στέφο.

Β'

Ἐνα πουλὶ ἐφώνησε ἀπὸ τὸν Παρνασσό :
«ἔλατε τὸν Σιμόπουλο νὰ 'δῇτε τὸν χρυσό,
'βγῇτε νὰ 'δῇτε τὸν Κατῆ καὶ τὸν δικαιοκρίτη,
ὅπου καθένας ἄδικος τὸν τρέμει καὶ τὸν φρίττει,
'βγῇτε νὰ 'δῇτε τὸν κριτὴ ἐσεῖς ἀδικημένοι,
ὅπου κι' ἡ Θέμις μ' ἀνοικταῖς ἀγκάλαις τὸν προσμένει,
κι' ἀνασηκῶναι μὲ ντροπὴ τῆς ἀχαμναῖς τῆς ἀντζαῖς
καὶ τὸν φορτῶναι μὲ σταθμά, μὲ μέτρα καὶ πηλάντζαῖς.

Πολλοὶ σ' αὐτὸν ἐροῖσθον σὰν πεινασμένοι λύκοι,
κακὸς σέβοντας τὸν ἔτρωγε γιὰ τὸ Ὑπουργιλίκι,
ἀλλ' ἡ Ἀρχὴ τοῦ ἐφυγε σὰν μιὰ ναζλὸς τσακίστρα
καὶ δὲς του πιά ξυσίματα μὲ τοῦ τυριῦ τὴν ξυστρα,
καὶ δὲς του ἄχ καὶ δὲς του βάχ, τὸν ἔζωναν τὰ φιδία,
κι' ἐγούρλωνε τὰ μάτια του κι' ἐσουφρωνε τὰ φρούδια,
καὶ μὰ τὰ νοῦμερα ὡς χθὲς μὰς γάωνε τὸ κέρατο,
γιατὶ τὸν λένε ἄνθρωπο καθ' ὅλα τετραπέρατο.

Μὰ καὶ γιὰ τοῦτον ἐφεξε ἡμέρα ποθητὴ
καὶ θέλοντα μὴ θέλοντα τὸν ἔκαμαν Κατῆ
κι' ὁ Παρνασσὸς ἐβούλζε ἀπ' ὅλας τῆς μεριάς...
αὐτὸς ζήτησε νοῦμερα κι' ἐπῆρε ζυγαριὰς.

Δικαιοκρίτης Σολομῶν τὰ δίκαια θὰ κρίνῃ,
τάξις παντοῦ κι' εὐπείθεια,
ἡ δὲ δικαιοσύνη του σωστὴ δικαιοσύνη
κι' ὁ λόγος του ἀλήθεια.

Τώρα τὸν Ἀρμενόπουλο, Ἀνάργυρε, κοπάνα,
κι' ἐκεῖνος ποῦ γιὰ νοῦμερα ἐπλάσθη νᾶναι μάννα
κι' ἀπὸ τὴν πένα του περνοῦν Ταμείων θησαυροὶ
μὲ τοὺς Πανδέκτας γρήγορα μπαστούνια θὰ τὰ 'βρῇ.

Ἄλλ' εἴθε κι' οἱ Ἀνάργυροι, Κοσμάς καὶ Δαμιανός,
τὸν ἀργυρὸν Ἀνάργυρον νὰ τὸν καταφωτίσουν,
καὶ Σολομῶν ν' ἀναδειχθῇ τῆς Θέμιδος τρανός
καὶ ὅλ' οἱ Ἀρμενόπουλοι μαζὶ του νὰ σαστίσουν.

Βλέπω κι' ἐγὼ, Ἀνάργυρε, πῶς τὰ νερά σου χάνεις,
καθένας δύσκολα 'μπορεῖ τὴν φύσιν του ν' ἀλλάξῃ,
ἀλλ' ἂν σ' ἐβάπτισαν Κατῆ δὲν πρέπει νὰ ξεχάνῃς
πῶς μέσα 'στὴν ἀναβροχιά καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.
Ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραῖσῃ,
καὶ πάρε γραμματέα σου τὸν Γιάννη τὸν Ραῖση.

Γ'

Θ' ἀρχίσω γιὰ τὸν Στέφανο τραγουδι...
πρὸ τῶν θυρῶν σου στέκομαι, Σκουλοῦδη,
καὶ τρέμω τὸ κατώφλι νὰ πατήσω
καὶ φράκο δανεικὸ νὰ σοῦ ζητήσω.

Ἐστὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας ἀκουμπῶ...
πῶς μέσα 'στὸν Νυμφῶνα σου νὰ μ'πῶ ;
σὰν πρῶτα ὁ πορτιέρης δὲν μ' ἀφίνει
νὰ δῶ τῶν θαλασσῶν μας τὸ δελφίνι.

Ὁ Ὑπουργὸς δὲν δέχεται καὶ νᾶλθῃς ἄλλην ὦρα,
ἀπ' τὸ πρῶτ' εὐρίσκεται σὲ μιὰς φρεγάτας πρῶρα,
καὶ μελετᾷ τὸν μπουσουλὰ κι' ἔχει μεγάλον οἶστρο
νὰ 'δῇ ἂν θᾶχῶμε βοριά, σορὸκο ἢ μαῖστρο.

Βρὲ τί μοῦ λές ; ... δὲν ἔμαθες πῶς ἄλλαξε ἡ πλάσις ;
πῶς κι' ὁ Σκουλοῦδης ἔγινε ξεφτέρει τῆς θαλάσσης,
κι' ἀπὸ τὸν φόβο 'στὴ στεριά πηδοῦν ἡ σιναγρίδες,
ἡ φώκιας, τὰ σκυλόψαρχα, κι' ἡ γόπες κι' ἡ μαρίδες,
καὶ σὰν παγκιέρης δὲν μετρᾷ κεφάλαια καὶ τόκους,
μὰ λογαριάζει τᾶρμενα, τῆς ἀγκυριας, τοὺς φλόκους ;

Νάτος νάτος ... κυττάξῃ τον ... τρέχα τώρα νὰ τὸν πιάσῃς...
Στέφανέ μου, τοῦ φωνάζει καὶ ἡ Θέμις τῆς θαλάσσης...
Στέφανέ μου Τραπεζίτη, στάσου ἴλιγο νὰ σὲ δῶ...
βρὲ ἀναβρόντρου μου κουλούκι πῶς 'ξετρώπωσες ἐδῶ,
ποῦ μὲ Τρίτωνα χορεύεις, ἡ Νεράϊδες τοῦ γιालοῦ ; ...
σὺ ἐπλάσθης διπλωμάτης, πῶς δὲν σ' ἐβλααν ἄλλου ;

Καὶ ὁ Στέφανος τῆς λέγει «Θέτις μήτηρ μου, μὴ φρίττης...
εἰμπορῶ κι' αὐτὸ τὸ κράτος νὰ κρατῶ τῆς Ἀμφιτρίτης...
μὴ θαρρῆς δουλεῖα μεγάλη πῶς μοῦ φαίνεται καὶ τούτη...
ἐγὼ ξέρω καὶ κολύμπι καὶ βουτιχῆς καὶ μακροβούτι...
μὴ νομίζεις διπλωμάτης πῶς καλοῦμαι μοναχά,
ξεγλιστρῶ σὰν καρχαρία 'στὰ βαθειά καὶ 'στὰ ριχά,
εἶμαι ψάρι τοῦ νεροῦ
τοῦ γλυκοῦ καὶ ἄλμυροῦ.

Κι' ἂν μονάχα ἕως τώρα γιὰ Πρεσβείας ἦμουν μάννα
ἀλλὰ ξέρω τὸν λεβάντε καὶ γροικῶ τὴν τραμουτᾶνα,
κι' εἰς τὸν νέον Ποσειδῶνα μὲ χαρὰν πολλὴν θὰ στρέψῃς
καὶ τὸν Στέφανον, μητέρα, μ' ἀπροστέφανα θὰ στρέψῃς,
κι' ἡ ἀγκάλη σου κι' ἐμένα μὲ λαχτάρα θὰ μὲ σφίγγῃ...
ἔ! παιδιὰ, οἱ φλόκαί σία, μάννα οἱ παπαφίγκοι.

Σκουλοῦδη Ναυτικέ,
ποῦ πῆρες νέο ὁρμό,
κι' ἐμὲ τὸν γενεκέ
διώρισες λοστρόμο.

Δὲς μου ὅλην τὴν ἀρμάδα
μιὰ καὶ μόνην ἐβόμαδα,
ἐρὶ πάλι νὰ μισέσω
μὲ τῆς «Σπέτσας» καὶ μὲ τᾶλλα,
ἐρὶ πάλι νὰ ψαδέψω
'στὴν γνωστὴ Λειψοκουτάλα.

Ὡ Θεοτόκη φοβερέ, πῶς ἄλλαξες θωριά ;
σὲ πέρνουν ἀπ' τὴ θάλασσα, σὲ ρίχνουν 'στὴ στεριά.

Μὰ σὲ τοῦτο καὶ σ' ἐκεῖνο
ἐπιτῆθετ' ἐκ κρῖνω,
βίβαι κάλτσα τοῦ διαβόλου
καὶ 'μπορεῖς νὰ ξεφουσκώνῃς.

καὶ τῆς φούσκαις τοῦ Αἰόλου
καὶ τὴν ξέρα ν' αὐλακώνης.

Μυίγαις σὺ ποτὲ δὲν χάβεις,
ὅπου στέκεις πρῖμα πᾶς,
καὶ τὴν γῆ 'μπορεῖς καὶ σκάβεις
καὶ τὴν θάλασσα τρυπᾶς.

Θαμπωμένη βλέπ' ἡ χώρα
στὴ στεριά νὰ βγαίνει τώρα
τῆς θαλάσσης τὸ παιδί,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
ἔλλαξε ὁ Μανωλιός
κι' ἔβαλε τὰ ροῦχ' ἄλλοιῶς.

Ε'.

Σὲ χαιρετῶ, σπαθάτε Τσαμαδέ,
τῆς φανταρίας κύττα τὰ κοροῖδα,
καὶ τὰ στελέχη γύρισε κι' ἰδέ,
ποῦ τᾶχουν ἔως τώρα κάνει ροῖδα.

Σὲ χαιρετῶ, τῆς Ὑδρας Τσαμαδέ,
γιὰ τὸν στρατὸ νὰ φαίνεσαι ἀνήμερος,
κι' εἶπέ του ἔρδε Λάζαρε περδὲ
ν' ἀναστηθῇ σὰν Λάζαρος τριήμερος.

Εἶσαι μὲ θάρρος καὶ μὲ νοῦ,
ἀλλὰ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
μὴν ἀλά θὰ δείξης πετεινοῦ
ἂν ἔχῃς ὕψος αὐστηρό.

Βάζε νερὸ μὲς 'στὸ κρασί
κι' ὅλους προβίβαζε καὶ σὺ,
γιατὶ τὸν ἄνεμο κτυπᾶς
ἂν τὰ γαλόνια δὲν σκορπᾶς.

Κρατεῖ λευκὴ περιστερὰ
ἐλγᾶς κλαδὶ 'στὸ στόμα..
μεταβολὴ ἀριστερὰ
κι' ἄς πέσωμε 'στὸ στρῶμα.

Γιὰ τὸ Θεό, κύρ Τσαμαδέ,
μὴν παίζῃς μὲ τῆς πάλαις...
βάλε τὸ πάπλωμα μπερδὲ
νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπάλαις.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ Εὐδί,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινωτοῦς κολῶς.

ΣΤ'

Τὸν Κοσσονάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρντᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω μία κουμπουριά γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη.
Τὸν ἔρριξαν 'στὰ γράμματα μ' αὐτὰ ν' ἀρχίσῃ γλέντι
κι' ἄρρητα ρήματα πετοῦν 'στὰ γελαστά του χεῖλη...
δάσκαλο μᾶς τὸν ἔκαμαν τὸν Κῶστα τὸν λεβέντη
κι' ἴσως τὸν 'δοῦμε καὶ παππᾶ νὰ βάλῃ πετραχῆλι.

Τὸν Κοσσονάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρντᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω δύο κουμπουριάς γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη,
κι' εὐχόμαι τὸ μουστάκι του ἀξένοιαστος νὰ στῇρη
καὶ τώρα πούναι Ὑπουργός νὰ πάρῃ καὶ μιὰ νύφη.

Ἀνασκουμπώσου ὀρθόγρηγο τὸν δάσκαλο νὰ κάνῃς...
νὰ κι' ἡ Παιδεία σου γελᾷ καὶ ρίχνει δὴδ κουμπουριά...
δὲν πρέπει γιὰ τὰ γράμματα πολὺ νὰ χολοσκάνῃς
καὶ βάρτα τὰ μαγκούρικα πρὶν σοῦ γενοῦν τσιμπούρια.

Ὅσο 'μπορεῖς συμβούλευε δασκάλους καὶ παιδιὰ.
ὅσο 'μπορεῖς συμβούλευε παππάδες κι' ἐπισκόπους...
δὲν σ' ἔχομε γιὰ βάσανα καὶ γιὰ κακὴ καρδιά
καὶ θᾶναι κρῖμα νὰ χαθῇς μ' αὐτοὺς τοὺς λυκανθρώπους.

Γκρέμιζε ἀπὸ τῆς σκάλαις
καὶ δασκάλους καὶ δασκάλαις,
κι' ὅλο τράβα τὸ τσουλοῦφι
καθενός σοφοῦ μαγκούφη.

Τί μαριόλοι, τί μαριόλαις! ...
ὅμως σὺ σὰν Κοσσονάκος
δείξε σ' ὅλους, δείξε σ' ὅλαις
πὸς' ἀπίδια βάζ' ὁ σάκκος.

Ὅλα σκέπτου, ὅλα κρῖνε,
κι' ὅπως σήμερ' ἄς μὴν εἶναι
ἡ Παιδεία μακελιὸ
νὰ πηγαίνω 'στὸ Σχολεῖο
νὰ μαθῶ γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Οἱ ῥάπται Ἀθηνῶν εἶφον χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθηνᾶς κασιέρια,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ συρμού μοναχικὰ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνει κακομυτσοῦνος καὶ βγαίνει φιγουρίνι.
Ὅσο γιὰ τὴν κομψότητα καθέναι σᾶς τὸ ἔρει
πῶς τοῦτο τὸ ραφτάδικον δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
τεχνίται ἀπαράμιλλοι ἀμφοτέρω ὁμοῦ
καὶ γελαστοὶ σᾶς κατεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμού.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.